

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/116/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312209840
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312209840.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Pribinova ul. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 6C/84/2012-69 zo dňa 30.07.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na vydanie medzitýmneho rozsudku o základe veci tak, že žalovaná Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR je zodpovedná za škodu, ktorá vznikla spoločnosti Pohotovosť, s. r. o. nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Čadci, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 508500162 dlžníkom X. C.. Zároveň zamietol aj návrh navrhovateľa, aby žalovaná bola zaviazaná zaplatiť žalobcovi z titulu majetkovej škody sumu 1.731,61 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 346,32 eur, všetko do 3 dní po právoplatnosti rozsudku. Žalovanej súd náhradu trov konania nepriznal.

Z ustáleného skutkového stavu mal súd preukázané, že v danom prípade exekučným titulom pre exekučné konanie bol rozhodcovský rozsudok. Súd má za to, že možno na tento prípad aplikovať novelu Exekučného poriadku § 44 ods. 2, účinnú od 01.06.2010. Podľa tohto ustanovenia lehota 15 dní pre vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku tak, ako tomu bolo v tomto prípade, keď exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu. Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať prieťahy v konaní. Prieťahy v konaní môžu byť konštatované tak, ako je uvedené vyššie, v rámci vybavovania sťažnosti na prieťahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti. Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal prieťah v konaní, nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Súd poukazuje na tú skutočnosť, že nie každý prieťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prieťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. V danom prípade nešlo o taký prieťah, aký má na mysli zákon a vzhľadom na náročnosť sporu, ktorý sa týkal posúdenia rozhodcovského rozsudku. Súd ani nevyhodnotil, že by došlo k prerokovaniu veci bez zbytočného prieťahu. Súd mal preukázané, že navrhovateľ nespĺnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím, t. j. že nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Vzhľadom na to, že všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne pri aplikovaní logického výkladu, je nadbytočné

a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok. Preto nesplnenie ďalších dvoch podmienok súd zdôvodňuje nad rámec zákonnej povinnosti. Navrhovateľ nepreukázal vznik škody, nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť takto vymáhanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti odporkyne. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú a skutočnú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Podnikateľ znáša aj primerané podnikateľské riziko - možnosť ekonomického neúspechu obchodných prípadov. Navrhovateľ v tomto prípade nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ nekonkretizoval, prečo samotné konštatovanie práva nie je dostatočným zadosťučinením. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov a nepredložil žiadne dôkazy ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková ujma mu vznikla vzhľadom na subjekt navrhovateľa. Súd videl v danom prípade rozpor s dobrými mravmi na strane navrhovateľa. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úver osobám nedostatočne finančne zabezpečeným, opakovane poskytoval úvery v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Takémuto konaniu súd nemôže poskytnúť právnu ochranu.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namietá, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukazuje na to, že súd je povinný bezodkladne doručiť navrhovateľovi vyjadrenie odporcu k žalobe. V prejednávanej veci tak súd neurobil. Navrhovateľovi vyjadrenie odporcu nedoručil pred termínom pojednávania, hoci ho mal k dispozícii. Navrhovateľ tak nemal vedomosť o argumentácii a návrhoch na dokazovanie zo strany odporcu. Konajúci súd tak vykonaním pojednávania, ale predovšetkým vykonaním dokazovania a vyhlásením uznesenia o ukončení dokazovania odňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Poukazuje na ust. § 101 ods. 2 O. s. p., keď súd v zmysle citovaného ustanovenia prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky, spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ podal návrh na zrušenie pojednávania spolu s prílohou ústavnou sťažnosťou. Riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p., v zmysle ktorého ustanovenia, ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. V tejto súvislosti navrhovateľ upozorňuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za týchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo. Tým, že žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhovateľ zásadne namietá skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd pri rozhodovaní vychádzal z právneho záveru, že Exekučný poriadok neustanovuje lehotu 15 dní na rozhodnutie o zamietnutí

žiadosti o udelenie poverenia. Uvedený záver neobstojí. Je síce pravdou, že Exekučný poriadok v ust. § 44 ods. 2 výslovne upravuje len, že súd vydá poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. Z uvedenej dikcie však nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. Súd musí uskutočniť rozhodovací proces v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok, t. j. bez ohľadu na to, či poverenie udelené alebo neudelené. Ak exekučný súd včas nevydá či už poverenie alebo uznesenie o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia (ku ktorému musel dospieť v lehote 15 dní od podania návrhu), spôsobuje zbytočné prieťahy a táto jeho pasivita predstavuje neodôvodnenú nečinnosť súdu, ktorú je nevyhnutné hodnotiť ako nesprávny úradný postup spôsobilý privodiť účastníkom konania škodu. Navrhovateľ ďalej namieta, že konajúci súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberá výlučne otázkou nesprávneho úradného postupu v podobe zbytočných prieťahov. Navrhovateľ však poukazuje na podstatu nesprávneho úradného postupu, ktorý pozostáva z kumulovaných právnych skutočností, ktoré predstavujú jednak nerozhodnutie v zákonnej lehote, jednak neodôvodnenú nečinnosť, ako aj existenciu zbytočných prieťahov. Prvostupňový súd požadoval na konštatovanie zbytočných prieťahov ako okolnosti ovplyvňujúce vznik škody, splnenie podmienky, ktorá v právnom poriadku nebola v čase vzniku škody. Ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. bolo do právneho poriadku včlenené až dňa 01.01.2013. Potom taký výklad, ktorým by žalobcovi nevznikol nárok na náhradu škody, ak nebola podaná sťažnosť na prieťahy pred účinnosťou predmetného ustanovenia, je ústavne nekonformný a neprípustný. Konajúci súd rozhodol bez toho, aby vo veci vykonal dokazovanie zákonným spôsobom a v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. Práve na preukázanie výšky škody a príčinnej súvislosti navrhovateľ navrhol vykonanie dokazovania, ktoré súd nevykonal. Uvedeným postupom došlo k odňatiu možnosti navrhovateľovi konať pred súdom a došlo k zásahu do práva na spravodlivý súdny proces. Navrhovateľ navrhol ako esenciálny dôkaz vykonať oboznámenie sa s exekučným spisom exekučného súdu, v ktorom došlo k vzniku škody. Na vyčíslenie nákladov nechal spracovať znalecký posudok znaleckou organizáciou, ktorý je v súčasnosti v štádiu rozpracovanosti a bude súdu predložený ihneď po jeho spracovaní. Ak súd rozhodoval o návrhu bez oboznámenia sa s týmto dôkazom, je dôvodné očakávanie, že budú naplnené dôvody na obnovu konania. Na základe uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok zrušil v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f), h) O. s. p. a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim a neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania, teda v dostatočnom predstihu pred termínom pojednávania. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Tieto spočívali v námietke, že navrhovateľovi síce bolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevyvylúčení sudcov Okresného súdu Čadca, avšak s týmto rozhodnutím nesúhlasí, nakoľko ústavnou konformným spôsobom nebola vyriešená otázka zákonného sudcu.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Podstatná časť odvolania navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca i napriek tomu, že krajský súd nevzhladol v ním označených skutočnostiach dôvodné vylúčenie sudcu, čo však nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V danej veci rozhodol krajský súd uznesením č. k. 7NcC/142/2013-17 zo dňa 12. februára 2013, že sudkyňa Okresného súdu Čadca JUDr. Anna Plichtíková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí. Tejto sudkyňi bol spis pridelený 2. januára 2013 z dôvodu dlhodobej práceneschopnosti JUDr. Anny Hozákovej. Následne z dôvodu ukončenia dlhodobej práceneschopnosti JUDr. Hozákovej, bola vec pridelená tejto pôvodne zákonnej sudkyňi s účinnosťou od 22.04.2013. V súdnej veci však neboli zákonnou sudkyňou JUDr. Hozákovou oznámené skutočnosti v zmysle ust. § 15 ods. 1 O. s. p., pre ktoré by bola vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí. Nebol teda daný dôvod na rozhodnutie nadriadeného súdu o vylúčení či nevyvylúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania vecí.

Požiadavka nestrannosti súdu vyplýva tak z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 141 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Pokiaľ aj neexistuje žiadne rozhodnutie nadriadeného súdu vo vzťahu k JUDr. Anne Hozákovej o tom, že sudkyňa je alebo nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, odvolací súd môže posúdiť túto otázku samostatne. Krajský súd však v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom

okresného súdu, na ktorom vykonáva zákonná sudkyňa funkciu sudcu, nevidí dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne z prejednávania aj rozhodovania veci.

Je nutné rozlišovať medzi pojmom súd a sudcovia a z hľadiska zásad spravodlivého procesu citlivo zvažovať ich vzťah v posudzovaných súvislostiach. Nezodpovedá právnym pomerom priliehavosť názoru o mechanickom vzťahu medzi súdom a sudcami tohto súdu. Vzťah sudcov je pri výkone rozhodovacej činnosti riadený princípom prezumpcie nezávislosti súdnej moci, ktorá nepodlieha subjektívnym pocitom sudcov pri ich rozhodovaní a nie je ničím zaťažovaná v ich postojoch voči súdu. Pôsobenie sudcov na určitom súde je vždy objektívne dané, len sama táto skutočnosť nemôže byť dôvodom ich vylúčenia. Sudcovia ako reprezentanti verejnej moci by tak apriórne stáli vo svetle spochybňujúcom ich profesionálne schopnosti. Vzájomný vzťah medzi sudcom a súdom nie je vzťahom zamestnaneckým alebo služobným. Vymenovaním za sudcu vzniká a zánikom funkcie sudcu zaniká osobitný vzťah sudcu k štátu, z ktorého vyplývajú vzájomné práva a povinnosti sudcu a štátu. Sudca je pri výkone funkcie sudcu nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietahov, len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom (§ 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z.). Nezávislosť sudcu je nevyhnutné vidieť aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci, celého súdneho systému aj konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí. Iba takéto chápanie nezávislosti je predpokladom nestrannosti sudcu, ktorú nesmie nikto ohroziť (uznesenie Najvyššieho súdu SR č. k. 1Nc 86/2011 zo dňa 24. novembra 2011). Sudca je povinný v každej súdnej veci zachovávať vecný a profesionálny prístup, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu (keď v prejednávanej veci zákonná sudkyňa nekonala a nerozhodovala v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu), nezakladá pomer sudcu k veci, a teda neexistuje dôvod pre vylúčenie zákonnej sudkyne JUDr. Anny Hozákovéj z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci.

Okresný súd konštatoval neexistenciu nesprávneho úradného postupu ako základnej podmienky pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nesprávny úradný postup je definovaný v ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. a za osobitné právne skutočnosti je potrebné považovať: 1. porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť právny úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote a 2. zbytočné prietahy v konaní. Hoci za nesprávny úradný postup zákon považuje aj ďalšie skutočnosti, vychádzajúc zo skutkového odôvodnenia žalobného návrhu, navrhovateľ poukazoval práve na tieto dve rôzne skutočnosti. Odvolací súd má za to, že navrhovateľ dôvodne v odôvodnení odvolania upozorňuje, že okresný súd nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote a v tejto časti je odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu vnútorne rozporné.

Ako odvolací súd zistil z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, tento konštatoval, že v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010, podľa ktorého 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatila, s ktorým čiastkovým záverom sa odvolací súd stotožňuje. Zároveň konštatoval, že všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny postup nemá právo konštatovať prietahy v konaní, pričom poukázal na tú skutočnosť, že nie každý prietah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný prietah. V danej časti má odvolací súd za to, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu je nepresvedčivé, vyvolávajúce pochybnosti v súvislosti s tým, že prvostupňový súd nedostatočne vyhodnotil otázku nesprávneho úradného postupu v súvislosti so zbytočnými prietahmi v konaní v nadväznosti na časové okolnosti vydania samotného rozhodnutia exekučného súdu. V čase, kedy došlo k namietanému nesprávnemu postupu, neplatilo ešte ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013, hoci okresný súd v napadnutom rozsudku toto ustanovenie citoval. Ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013 nemožno na danú vec aplikovať, keďže je potrebné použiť ustanovenie zákona v čase, kedy boli naplnené rozhodné právne skutočnosti pre vznik nároku. Vzhľadom na to, že zákon účinný v čase, keď došlo k rozhodným skutočnostiam, posúdenie nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v zbytočných prietahoch bližšie nešpecifikuje, posúdenie tejto otázky je na úvahe súdu, pričom táto úvaha musí byť riadne odôvodnená tak, aby rozhodnutie nebolo arbitrárne. V odôvodnení rozhodnutia, ktorým súd rozhoduje o otázke nesprávneho úradného postupu v súvislosti s porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prietahy v konaní, musí výstižne, zrozumiteľne

a presvedčivo podať výklad svojho myšlienkového postupu, ktorý ho priviedol k záveru, že v predmetnej veci ide alebo nejde o nesprávny úradný postup, a prečo tomu tak je (§ 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., § 157 ods. 2 a § 167 ods. 2 O. s. p.). Pre záver o zbytočných prieťahoch je potrebné posúdenie časovej primeranosti vydaného rozhodnutia v súvislosti s ďalšími okolnosťami prípadu. Medzi takéto okolnosti patrí správanie sa oprávneného, jeho súčinnosť, iné procesné prekážky, vrátane ďalšieho priebehu konania, postupu exekútora a exekučného súdu.

Bez toho, aby súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dostatočne a relevantne uviedol dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené, odôvodnenie jeho rozhodnutia je nezrozumiteľné, nepresvedčivé a neobhájiteľné, v dôsledku čoho je toto rozhodnutie, v časti týkajúcej sa nesprávneho úradného postupu v súvislosti s porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prieťahy v konaní, nepreskúmateľné. Dôvody, ktoré viedli okresný súd k zamietnutiu žalobného návrhu vo vyššie špecifikovanej časti, nemôže zistiť nielen odvolací súd pri svojej prieskumnej činnosti, ale nemôže ich zistiť ani odvolateľ, ktorému tak postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Bolo mu totiž znemožnené posúdiť, ako súd prvého stupňa vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa pri svojom rozhodnutí spravoval.

Z uvedeného dôvodu prichádzalo do úvahy len zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f), ods. 2 O. s. p.), čoho dôsledkom bolo zároveň aj nesprávne posúdenie v zmysle § 221 ods. 1 písm. h) O. s. p.

Okrem toho, za situácie, keď sa prvostupňový súd riadne nevyporiadal s prvým predpokladom vzniku objektívnej zodpovednosti, je z pohľadu odvolacieho súdu predčasné hodnotiť ďalšie predpoklady objektívnej zodpovednosti.

V ďalšom konaní bude povinnosťou okresného súdu doručiť zástupcovi navrhovateľa vyjadrenie odporcu. Súd opätovne vo veci rozhodne, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyloží svoje myšlienkové pochody o tom, ako posúdil nesprávny úradný postup v súvislosti s porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v nadväznosti na zbytočné prieťahy v konaní a zo skutkových zistení vyvodí právne závery takým spôsobom, aby jeho rozhodnutie bolo jasné, zrozumiteľné, dostatočne odôvodnené a presvedčivé (§ 157 ods. 2 O. s. p.), vyporiada sa pritom aj s výhradami navrhovateľa, prezentovanými v odvolaní.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.